

RÁCZ GÁBOR

A Roskilde-fjordnál

*Mikor is történt? Mindjárt kitalálom...
EB volt, azt hiszem, abban az évben.
Kétezer-négyben volt... December három.
Akkorra fogytam el hitben, reményben.*

*Igen, emlékszem, vers járt a fejemben.
Reménytelen vers, untig ismert bánat.
József Attila-vers volt. Mondtam csendben,
s talán bepislogtam a szempillámat.*

*Úgy tűnhetett, hogy szavalok a fjordnak,
pedig épp azt csináltam, szavaltam neki.
Véletlen csoda, ami ott lezajlott.*

*Itthon ilyenkor minimum beszélnek.
De akkor ott – nem fogom elfelejteni –
egy pillanat csönd lett. S tovább morajlott.*

Kapcsolat

*Két sóhajtás között megbúvó évek...
Egy pillanatra elcsitulni csak.
Két pillanat között épphogy csak élek,
míg rádcsodálkozom, hát te ki vagy.*

*Elém sodort a sors izzó parázsna,
meggyújtani, mi gyülékony maradt.
Alighanem te csak egy piromán vagy,
ezért vagy így velem, mindig hanyatt.*

*Az én koromban túl vagy minden álmon,
a te korodban álmodni kevés.
S bár nem hiszem, hogy veled kéne járnom,
még jól esik veled az ébredés.*

*De meddig játsszuk ezt a szerelmesdit,
meddig tűröm a társaságodat?
Mit képzelsz magadról? Talán semmit.
Nem képzelsz és nem érez! Szót fogad!*